

[Ministeren for offentlige arbejder.]

nu oprettet et vejnævn, til hvilket der henlægges en lang række opgaver både vedrørende bestyrelses- og tilskudsforslagene, således bl. a. vedrørende de økonomiske vilkår i tilfælde af en offentlig vejs overgang fra en kommunal myndighed til en anden og vedrørende pålæg til kommunerne om at udføre visse vejarbejder. Nævnet foreslås i alt væsentligt sammensat som forudsat af flertallet i motorafgiftskommissionen og skal herefter bestå af 15 medlemmer, hvoraf 9 vælges af de kommunale organisationer, således at der er kommunalt flertal i vejnævnet.

Der foreslås indført et vejregister over samtlige offentlige veje, hvilket er nødvendigt af hensyn til det i tilskudslovforslaget foreslåede system for motorafgiftsrefusion, der bl. a. afhænger af længden af de offentlige veje i vedkommende kommune.

Ligesom efter den hidtidige retstilstand foreslås det i §§ 17 og 18, at ministeren for offentlige arbejder skal føre tilsyn med vedligeholdelsen af de hovedlandeveje og landeveje, der bestyres af amtsrådene, og at amtsrådene skal føre tilsyn med vedligeholdelsen af bivejene i sognekommunerne og de bymæssige kommuner. Forslagets henhørende bestemmelser hviler på vejlovsforslaget af 1942 med visse modifikationer, som blev foreslået af forvaltningskommissionen.

Forslaget udvider på forskellige punkter ministeriets tilsynsbeføjelser. Dette hænger sammen med, at staten efterhånden gennem motorafgiftsrefusionen og vejfondene betaler en større og større del af vejjudgifterne, hvad der svarer til, at motortrafikken ikke længere alene er lokal trafik, men foregår langt ud over kommune- og amtsgrænserne. Derfor er det en naturlig tanke, at staten får noget mere indflydelse på dette område overfor kommunerne. Samtidig foreslås amtsrådenes tilsynsbeføjelser overfor sognekommunerne og de bymæssige kommuner udvidet.

Efter forslaget skal amtsrådenes projekter til anlæg eller ombygning af hovedlandeveje og landeveje i et vist omfang godkendes af ministeren for offentlige arbejder og sognekommunernes af amtsrådene. Der foreslås dernæst givet ministeren

for offentlige arbejder den nye beføjelse, at han med tilslutning af vejnævnet og for bivejes vedkommende efter indstilling af amtsrådet kan pålægge et amtsråd eller sogneråd at udføre sådanne anlægsarbejder, der skønnes påtrængende nødvendige. Der foreslås endvidere tillagt ministeren de samme beføjelser med hensyn til de af byrådene, København og Frederiksberg administrerede hovedlandeveje og landeveje som med hensyn til amtsrådenes veje. Som noget nyt foreslås der tillagt ministeren beføjelse til at bestemme landevejsanlæg, som omfattes af internationale forpligtelser. Der tænkes her på den internationale hovedvejsprotokol af 16. september 1950 eller f. eks. aftaler i forbindelse med en Rødby—Femern rute.

Kapitel II giver regler om ekspropriation og taksation. De nugældende regler om ekspropriation til vejanlæg er uensartede og findes spredt i en række forskellige og til dels forældede love, hvis indhold har givet anledning til berettiget kritik. I forslaget har man derfor søgt at give klare og mere tidssvarende bestemmelser om de formål, hvortil der kan eksproprieres. Man har endvidere søgt at skabe større ensartethed ved at samle bestemmelserne i en enkelt lov. Herved vil der blive skabt retsenhed på dette område for by og land. Dog undtages Københavns kommune, hvor ekspropriation og taksation forudsættes fortsat at skulle ske i henhold til den københavnske bygge- lov. Endvidere foreslås en mere rationel opbygning af vurderingsmyndighederne. Herved ændres den tidligere retstilstand, hvorefter taksation og overtaksation på landet foretoges af mænd udmeldt af retten, medens der i købstæder og andre kommuner med vejvedtægt kun foretoges en vurdering af en særlig kommission og uden mulighed for appel. Det foreslås, at taksationen skal foretages af en eller flere tremandskommissioner i hver amtsrådsreds, således at der bliver mulighed for appel til ialt 7 overtaksationskommissioner for hele landet. Systemet vil, såfremt man finder det hensigtsmæssigt, med tiden kunne omdannes til et system af særlige ekspropriationsretter, hvis sådanne ønskes nedsat i henhold til den nye grundlovs § 73. Af hensyn til lodsejerne foreslås indført bindende regler om åsteds-